

Arrest

nr. 295 341 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat C. HAUWEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 april 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soennitische strekking. U bent vijftientig jaar oud en geboren in Qour Ghal, een dorp gelegen in het district Tagab van de Afghaanse provincie Kapisa. U woonde daar tot uw vertrek uit Afghanistan samen met uw jongere broer, uw zus en uw ouders. U ging nooit naar school omwille van de dagelijkse gevechten die in uw regio plaatsvonden. Wanneer er geen gevechten plaatsvonden, bewerkte u samen met uw moeder de landbouwgronden die in jullie bezit waren. Uw vader was ook landbouwer voordat hij vier à vijf jaar voor zijn en uw vertrek uit Afghanistan voor de taliban begon te werken.

Na vier à vijf jaar voor de taliban te hebben gewerkt wilde uw vader hiermee stoppen gezien hij zijn taak om jihad te doen naar zijn mening op afdoende wijze had volbracht. Nadat hij enkele talibanleden waarmee hij bevriend was hiervan op de hoogte had gebracht toen zij hem kwamen bezoeken, hebben deze dit vervolgens doorgegeven aan talibancommandant R.. Talibancommandant R. kwam vervolgens met enkele talibanleden uw vader bij uw thuis zoeken. Zo eiste hij dat uw vader terug zou komen werken. Uw vader had zich op dat moment voor hen verstoppt. U vertelde aan de taliban dat uw vader niet thuis was, waarna zij zich vervolgens naar het huis van uw oom langs moederszijde begaven en ook daar naar uw vader zochten.

Bij deze oom gaf talibancommandant R. aan dat uw vader omwille van het feit dat hij lange tijd voor de taliban werkte al hun geheimen kende. Daarom achtte hij het noodzakelijk dat ofwel uw vader zich opnieuw aansloot bij de taliban, ofwel uzelf in uw vader zijn plaats zich zou aansluiten. Indien dit niet gebeurde zou uw familie in de problemen komen. Zowel uw vader als uzelf weigerde hier op in te gaan, waarna uw vader de beslissing nam om samen met u Afghanistan te verlaten, gezien hij wist dat dergelijke dreigementen effectief werkelijkheid zouden worden indien jullie niet zouden toegeven aan de eisen van de taliban.

Samen met uw vader verliet u met behulp van een smokkelaar die uw oom had gecontacteerd vervolgens via Nimroz, Afghanistan. Jullie reisden samen door Iran naar de grens met Turkije. Aan de grens met Turkije werden jullie aangevallen door de politie waarna u uw vader bent kwijtgeraakt. Nadat uw oom aangaf dat uw vader u zou vervoegen, bent u verder gereisd van Turkije naar Griekenland. Eens aangekomen in Bulgarije diende u een verzoek om internationale bescherming in. Na drie à vier maanden verliet u Bulgarije echter en reisde u verder naar Servië. Twee jaar later reisde u vervolgens via Kroatië, Slovenië en Italië naar Frankrijk. Hier diende u ook een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd afgewezen waarna u op 26 januari 2021 aankwam in België om vervolgens ook hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 27 januari 2021.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u meegenomen en gedood te worden door de taliban omwille van voornoemde problemen met de taliban.

Tot op heden weet u nog steeds niet waar u vader is en of hij nog leeft. Zowel uw moeder als uw jongere broer en zus wonen op dit moment nog steeds in Qour Ghal.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), vijf foto's van uw vader (een foto in een kamer getrokken door uzelf en vier foto's aan een controlepost waar uw vader samen met andere bevriende talibanleden op poseert), een origineel medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u meegenomen en gedood zou worden door de taliban, gezien u op de vlucht ging nadat zij u op gedwongen wijze wilden rekruteren nadat uw vader geen deel meer wilde uitmaken van de taliban. Om onderstaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie van uw Frans asiëldossier in map landeninformatie doc. 2), blijkt dat u op 23 juli 2018 een verzoek om

internationale bescherming in Frankrijk indiende. De vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd u geweigerd, waarna u hertegen beroep aantekende bij de Franse nationale rechtbank voor asiel. Uw beroep werd op 3 december 2020 verworpen. De Franse autoriteiten oordeelden dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico op persoonlijke vervolging zou lopen, aangezien uw vluchtredenen ongegrond en weinig geloofwaardig werden bevonden (Franse asiendossier: Décision CNDA p. 3 en Décision OFRA p. 2). Bovendien werd een terugkeer naar uw regio van herkomst of Kabul, wegens de daar beperkte prevalentie van willekeurig geweld, als mogelijk beschouwd (Franse asiendossier: Décision CNDA p. 4-5). Na inzage van uw dossier in Frankrijk konden er in vergelijking met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België, noemenswaardige tegenstrijdigheden worden vastgesteld met betrekking tot uw identiteit, herkomst en asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er ten eerste op gewezen te worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan kan er ontegensprekelijk worden vastgesteld dat u nalaat een duidelijk zicht te geven op uw identiteit en herkomst, en wel hierom. Zo kunnen er tal van vragen gesteld worden bij de verklaringen omtrent uw leeftijd die u gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p. 5 en 22). U verklaarde vijftientig jaar oud te zijn, zoals volgens u ook uit uw taskara kan afgeleid worden. Echter lijkt u zelf niet goed op de hoogte te zijn van de gegevens die op uw taskara staan, aangezien u volgens uw taskara dertien jaar was in 1394 (gregoriaanse kalender: maart 2015-maart 2016) en momenteel dus ongeveer twintig jaar oud zou zijn (CGVS p. 5, 22-23). Hiermee geconfronteerd trachtte u dit te verklaren door te stellen dat u uw taskara liet lezen door een vriend, aangezien u, omwille van het feit dat u ongeschoold bent, hier zelf niet toe in staat bent (CGVS p. 23). Een dergelijke verklaring verschoont echter niet de noemenswaardige discrepantie tussen de leeftijd die u opgeeft en deze die uit uw taskara kan afgeleid worden. Bovendien dient er in het kader hiervan verwezen te worden naar de leeftijd die u hebt opgegeven tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (Franse asiendossier: Entretien p. 1-2). Tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd u beschouwd te zijn geboren op 7 juli 1993 en tijdens uw persoonlijk onderhoud in Frankrijk gaf u zelf aan geboren te zijn op 27 juni 1995. Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat er enige verwarring bestond in Frankrijk over uw leeftijd (CGVS p. 5), dient er desalniettemin op gewezen te worden dat de vergissing omtrent uw leeftijd werd opgemerkt en op uw vraag werd gewijzigd naar 27 juni 1995 (Franse asiendossier: Entretien p. 1-2). Wat er ook van zij, beide data stemmen allerminst overeen met de leeftijd die uzelf noch uw taskara vooropstelt in België.

Dit gezegd zijnde, dient er verder te worden vastgesteld dat de kans dat uw taskara een authentiek document uitmaakt en bijgevolg een representatie vormt van uw identiteit, zeer klein is. In het kader hiervan hoeft er niet alleen gewezen te worden op het feit dat allerhande Afghaanse documenten wegens 's lands corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, waardoor dergelijke stukken an sich reeds weinig bewijswaarde hebben, maar ook op het feit dat u verklaarde dat uw taskara vanuit Afghanistan door uw oom van moederszijde naar België werd verstuurd en u in België hiervan een kopie liet maken (CGVS p. 4 en 22). Dit terwijl er zeer duidelijk uit uw dossier in Frankrijk blijkt dat u daar ter staving van uw identiteit ook een kopie van uw taskara had voorgelegd (Franse asiendossier: Entretien p. 7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u bovendien letterlijk dat u naast een doktersattest geen documenten, en meer specifiek geen taskara, had voorgelegd in Frankrijk (CGVS p. 22). Hoewel het niet duidelijk is of u in België en Frankrijk dezelfde taskara hebt voorgelegd, is dit echter uiterst twijfelachtig omwille van de uiteenlopende leeftijden en plaatsen van herkomst die in België en in Frankrijk werden genoteerd, alsook omwille van uw tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet in het bezit zijn van uw taskara. Met zowel uw verklaringen over uw leeftijd als met de identiteit die uw taskara aan u toeschrijft kan er bijgevolg al geen rekening gehouden worden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wist u een grotendeels correcte omschrijving te geven van de dorpen die uw dorp, Qour Ghal, omringen, alsook van de weg naar de markt, Tamir Bazar, gelegen in het centrum van uw district Tagab (CGVS p. 6-7). Op basis hiervan zou uw woonplaats in eerste instantie als behoorlijk aannemelijk beschouwd kunnen worden. Echter verliezen deze verklaringen alle geloofwaardigheid eens vergeleken met de woonplaats die u in Frankrijk vooropstelde. Zo gaf u in Frankrijk aan dat u in het dorp genaamd Shokhi in het district Mahmoud-e-Raqy in de provincie Kapisa geboren en getogen bent. In Frankrijk werd er geloof gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw woonplaats. Zo werd de kennis van uw geografische omgeving als concreet en tastbaar omschreven door de Franse autoriteiten (Franse asiendossier: Décision CNDA p. 2-3). Hoewel u zowel in Frankrijk als in

België verklaarde afkomstig te zijn van de Afghaanse provincie Kapisa, dient er op gewezen te worden dat beide districten waaruit u pretendeert afkomstig te zijn niet eens aan elkaar grenzen en enige verwarring over uw dorp met zekerheid uitgesloten kan worden (zie map landeninformatie doc. 1). Daar waar er geen aanleiding is om te twijfelen aan uw Afghaanse nationaliteit, geeft u op deze wijze allerm minst zicht op uw herkomst.

Naar aanleiding van voornoemde elementen heeft het er dan ook alle schijn van weg dat u het CGVS liever geen zicht wenst te geven op wie u bent en waar u vandaan komt, waardoor uw geloofwaardigheid in het gedrang komt.

Ten tweede dient er voor wat betreft uw asielrelaas gewezen te worden op het feit dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk een volledig ander relaas vooropstelde. Hoewel u in Frankrijk ook aangaf dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest om gedood te worden door de taliban, kwam de vrees die u daar opwierp voort uit de bewering dat u de taliban had betrapt op het plaatsen van een bom onder een brug dichtbij uw huis. Nadat u de taliban hierop aansprak en nadien ervoor zorgde dat de dorpsouderen de bom onschadelijk maakten en de overheid de bom kwamen ophalen, liet de taliban bij uw vader het bericht achter dat u zich moest aanmelden bij hen voor executie (Franse asioldossier: Entretien p. 9-10). De discrepantie tussen de redenen waarom u Afghanistan ontvluchtte die u in België en Frankrijk opgaf, is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en bevestigt het op zichzelf reeds zeer ongeloofwaardig karakter van het vluchtrelaas dat u in België presenteerde, omwille van onderstaande redenen.

In het kader van uw asielrelaas in België ligt de bewering dat uw vader lid was van de taliban en besloot om een punt te zetten achter zijn lidmaatschap, volgens u aan de basis van uw vrees voor de taliban. Dit is op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk, gezien u in Frankrijk aangaf dat uw vader als landbouwer werkte en zich nog steeds in deze hoedanigheid in het dorp Shokhi, dat u in Frankrijk opgaf als uw woonplaats in Afghanistan, vertoeft (Franse asioldossier: Entretien p. 5). Dit terzijde gelaten, wist u bovendien op geen enkele wijze uw vader zijn voormalig lidmaatschap bij de taliban hard te maken. Eens hiernaar gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kon u hier bitter weinig over prijsgeven. U gaf wel aan dat uw vader in het begin trots was om lid te zijn van de taliban en dat dit zijn manier was om de 'Jihad' te vervullen (CGVS p. 12 en 14). Echter is het in het licht hiervan opmerkelijk dat u verder niets wist over hoe uw vader in aanraking kwam met de taliban, noch over het werk dat hij met volle overtuiging deed voor hen. U verklaarde dat hij hierover niet met u sprak en dat hij ook niet wilde dat u zelf ooit de rangen van de taliban zou vervoegen (CGVS p. 14 en 16). Tot zover zijn fierheid om deel uit te maken van deze gewapende groepering. U trachtte daarnaast uw vader zijn lidmaatschap te staven aan de hand van enkele foto's waarop uw vader onder meer staat met een geweer en met enkele andere leden van de taliban waarmee hij bevriend was (zie groene map en CGVS p. 13). U heeft zelf echter geen foto's samen met uw vader, noch een identiteitsbewijs van hem, waardoor u zelfs geen begin van bewijs hebt dat de persoon op de foto's effectief uw vader is. Bovendien kan er uit de voorgelegde foto's evenmin afgeleid worden of de personen op de foto's effectief leden zijn van de taliban. Bijgevolg vormen deze foto's geen bijdrage tot staving van uw relaas. U geeft daarnaast aan dat de taliban zich bij het vertrek van uw vader bedreigd zouden voelen door de informatie waarover uw vader zou beschikken (CGVS p. 12, 14-15, 17). Desalniettemin kon u niets zeggen over zijn positie bij de taliban en geeft u enkel aan dat hij een geweer droeg (CGVS p. 15). Niets in uw verklaringen wijst er dan ook op dat uw vader een hogere positie bekleedde binnen de taliban op basis waarvan hij effectief op de hoogte zou kunnen zijn geweest van plannen van de taliban die het daglicht nooit zouden mogen zien. Voorts kan u de vrienden van uw vader bij de taliban niet bij naam noemen. Dit ondanks het feit dat u er foto's van hebt, zij bij uw thuis op bezoek kwamen en uw vader geen lid meer wilde zijn van de taliban omwille van het verlies van enkele van deze vrienden tijdens een gevecht (CGVS p. 12-16). Over dit laatstgenoemde specifieke gevecht wist u überhaupt geen concrete informatie te geven. Naast de bewering dat het een gevecht met de overheid zou zijn geweest, wist u niet waar dit gevecht plaatsvond en wie hierbij omkwam (CGVS p. 14 en 16). Dit is opmerkelijk gezien de dermate ingrijpende gevolgen van de beslissing die uw vader hierna nam. Dit gezegd zijnde, wist u echter wel dat de naam van de talibancommandant van uw vader 'R.' was. Hoewel u wist te vertellen dat hij vandaag de dag een heel hoge functie bekleedt in het district Tagab, wist u opvallend genoeg niet deze functie te specificeren (CGVS p. 16). Ondanks de belangrijke positie die hij bij de taliban volgens u heeft werd er in de beschikbare landeninformatie bovendien niets teruggevonden over hem. Daar waar u het lidmaatschap van uw vader bij de taliban aan de hand van uw weinig gedetailleerde en vage verklaringen alles behalve aannemelijk kon maken, kunnen uw verklaringen hieromtrent als volledig frauduleus aangemerkt worden wanneer uw verklaring van in Frankrijk (zie supra) in rekening wordt gebracht.

Uit het feit dat het profiel van uw vader als voormalig lid van de taliban als volledig frauduleus bestempeld kan worden, volgt dat ook de dreigementen die de taliban volgens u tegenover u en uw vader hebben geuit, grondslag missen en aldus verworpen moeten worden. Dit gezien u verklaarde dat het vertrek van uw vader bij de taliban aanleiding gaf voor de taliban om u op gedwongen wijze te rekruteren indien uw

vader zich niet opnieuw bij hen voegde. Uw relaas in Frankrijk in het achterhoofd houdende (zie supra), is het van wezenlijk belang om nogmaals expliciet te onderstrepen dat deze dreigementen van de taliban die u kenbaar maakte in België, zowel ten aanzien van u als ten aanzien van uw vader waren en hebben geleid tot jullie gezamenlijke vlucht uit Afghanistan. In het licht hiervan, alsook in het licht van de geloofwaardigheid van deze dreigementen aan sich, is het uiterst onvoorstelbaar dat u ondanks het gevaar dat ook uw vader zou lopen hierover niets prijs gaf tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk, integendeel. Zoals reeds in de voorgaande paragraaf werd te kennen gegeven, gaf u bij de Franse autoriteiten aan dat uw vader landbouwer was, en nog steeds is, in het dorp Shokhi (Franse asiëldossier: Entretien p. 5). Indien er effectief iets van deze dreigementen aan zou zijn, is het zeer onwaarschijnlijk dat u deze niet reeds zou hebben vernoemd in Frankrijk om de draagwijdte van uw vrees en uw nood aan bescherming, alsook deze van uw vader, aan te geven. Hoewel op basis van voornoemde elementen de dreigementen van de taliban reeds volledig als ongeloofwaardig afgedaan kunnen worden, dient er voorts op gewezen te worden dat ook uw verklaringen omtrent de omstandigheden waarin de dreigementen zich voordeden uw vrees niet aannemelijk konden maken. Zo zijn uw verklaringen hieromtrent uiterst vaag en incoherent. Ter illustratie gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS vooreerst aan dat uw vader na thuiskomst niet naar buiten ging en dat niemand wist dat hij thuis was (CGVS p. 16). Echter gaf u wel aan dat zijn talibanvrienden thuis op bezoek kwamen bij uw vader, dat ze 's nachts samen thee dronken en dat uw vader op dat moment ook aangaf afstand te willen doen van zijn lidmaatschap bij de taliban (CGVS p. 12). Het is dan ook uiterst bizar dat uitgerekend de taliban juist wel op de hoogte was van uw vader zijn verblijfplaats. Hierop voortbouwend is het dan ook bevreemdend dat talibancommandant R. vervolgens bij zijn bezoek aan uw huis niet volhard heeft in zijn zoektocht naar uw vader, wetende dat deze zich thuis schuilhield (CGVS p. 17). Betreffende het bezoek van R. bij uw thuis gaf u ook aan dat hij vergezeld was door andere leden van de taliban, waaronder enkele vrienden van uw vader. Desalniettemin verklaarde u tegelijkertijd dat u tijdens het bezoek van de taliban enkel de naam R. hoorde en dat u de andere talibanleden, waaronder de vrienden van uw vader, niet herkende omdat het nacht was en ze gemaskerd waren. Vervolgens verklaarde u echter dat enkel R. en de vrienden van uw vader geen masker droegen (CGVS p. 17). Het is zeer moeilijk om een lijn te trekken in dergelijke inconsistente verklaringen. Het feit dat u uw verklaringen gedurende uw persoonlijk onderhoud van de ene op de andere vraag bijstelde, draagt bij aan het reeds vastgestelde fraudeleuze karakter van uw geuite vrees. Voorts werd het dreigement van de taliban, dat stelt dat als uw vader of uzelf zich niet zou aandienen bij de taliban uw familie in de problemen zou komen, voor uw vertrek door talibancommandant R. enkel eenmalig bij uw oom geuit. Het gewicht dat aan dit dreigement wordt toegemeten, lijkt niet in overeenstemming te zijn met de wijze waarop het werd geuit. Dergelijke redenering kan doorgetrokken worden naar uw verklaringen over de wijze waarop de taliban uw familie heeft benaderd na het vertrek van u en uw vader. Zo geeft u aan dat de taliban vanaf jullie vertrek uit Afghanistan eind 2015 tot op de dag van vandaag nog steeds naar u en uw vader komen vragen. Doch zou uw jongere broer geen problemen ondervinden met de taliban omwille van zijn leeftijd en worden uw jongere zus en moeder met rust gelaten (CGVS p. 11 en 18). Bovendien geeft u aan dat er na de machtsovername van de taliban niets voor uw familie is veranderd (CGVS p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dan ook allerminst dat uw familie in de problemen is gekomen omwille van het niet nakomen van de eisen die de taliban aan u en uw vader vooropstelde. Bovendien kan gezien de ongeloofwaardigheid van uw relaas, mede door de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk en België, de bewering dat de taliban nog steeds naar u en uw vader komen vragen hoe dan ook als ongeloofwaardig beschouwd worden.

Erkennend dat elk verzoek om internationale bescherming als opzichzelfstaand dient te worden beoordeeld en aldus moet rekening gehouden worden met de mogelijke vrijgave van uw werkelijke identiteit, herkomst en vluchtrelaas hier in België, dient er desalniettemin ten derde op gewezen te worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op verschillende momenten de mogelijkheid hebt gekregen om de discrepantie tussen de verklaringen die u in België en deze die u in Frankrijk gaf, op te biechten en recht te zetten (CGVS p. 5 en 22). U hebt dit echter nagelaten ondanks het feit dat u er expliciet werd op gewezen dat het CGVS mogelijks een kopie van uw Franse asiëldossier zou bekomen en dat het in uw eigen belang is om transparant te zijn met betrekking tot de verklaringen die u in Frankrijk aflegde (CGVS p. 22). U gaf wel aan dat u soms onvoldoende tijd kreeg van de tolk in Frankrijk (CGVS p. 22). Dit verschoont echter niet de tegenstrijdige informatie die u met de Belgische en Franse asiëlinstanties deelde. Bovendien dient voor wat betreft de verklaring die u gaf in Frankrijk te worden opgemerkt dat enige misinterpretatie van de tolk in Frankrijk van de tafel geveegd moet worden, gezien er duidelijk uit het dossier blijkt dat u de tolk goed kon verstaan (Franse asiëldossier: Entretien p. 1). Bovendien werd er geen melding gemaakt van eventuele obstakels die het goede verloop van uw persoonlijk onderhoud in Frankrijk zouden hebben beïnvloed (Franse asiëldossier: Entretien p. 12). Zowel de talrijke, cruciale tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde in het kader van uw verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk en in België als het opzichzelfstaand

ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas dat u in België tentoonspreidt, zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid, onderlijnen het frauduleuze karakter van uw verzoek om internationale bescherming en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet.

U haalde daarnaast aan dat u bij terugkeer vreest te worden gefolterd door de taliban. Zo zou u hebben vernomen dat zowel leden van de voormalige Afghaanse overheid als voormalige taliban-leden, gefolterd worden door de taliban (CGVS 12, 15-16, 18). In het kader hiervan dient erop gewezen te worden dat u in de eerste plaats zelf geen lid was van de voormalige Afghaanse overheid noch van de taliban, dus dat deze vrees niet relevant is voor u. Eens gevraagd naar hoe u weet heeft van dergelijke folterpraktijken, gaf u daarenboven aan dit van een aantal mensen, waaronder uw moeder, te hebben gehoord (CGVS 15-16). Verder weet u hierover niets te specificeren (CGVS 12, 15-16, 18). Op deze wijze weet u deze aantijging allerminst op afdoende wijze hard te maken.

Hoewel u verwestering zelf niet opwerpt als een element op basis waarvan u bij terugkeer naar Afghanistan vreest te worden vervolgd, dient er, naar aanleiding van het feit dat uw advocaat hier aan het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding van maakt (CGVS p. 23-24), volledigheidshalve op gewezen te worden dat u met de verklaring dat u intussen vier jaar in Europa verblijft en potentieel goed geïntegreerd zou zijn in de westerse cultuur, op geen enkele manier aantoonde dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Gezien u zelf aldus hieromtrent niets opwerpt kunnen de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels, dan ook geen obstakel vormen op basis waarvan u niet zou kunnen aarden in Afghanistan noch uw leven er zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Bovendien dient er nogmaals op gewezen te worden dat de authenticiteit van dit document sterk in twijfel getrokken kan worden (zie supra). De foto's van uw vader hebben ook geen enkele bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas (zie supra). Bovendien kan aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden gehecht daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft met andere woorden geen enkel zich op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Uit het medisch attest dat u daarnaast voorlegt blijkt louter en alleen dat u een litteken heeft op uw voorhoofd dat volgens uw verklaring afkomstig is van een verdwaalde kogel die u raakte tijdens een gevecht dat in de buurt van uw huis plaatsvond (CGVS p. 13). Met betrekking tot uw relaas kan hieraan wegens gebrek aan relevantie, geen waarde gehecht worden. Medische attesten vormen bovendien op zich geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van

incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade

kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het

risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Vooreerst zet verzoeker op een theoretische wijze de systematische vervolging van de Afghaanse bevolking uiteen.

Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de systematische vervolging van Afghanen wiens verzoek om internationale bescherming in westerse landen is afgewezen.

Voorts geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen. Verzoeker benadrukt dat hij de waarheid heeft verteld over zijn afkomst en zijn problemen in Afghanistan. Hij stelt dat hij in Frankrijk niet de hele waarheid heeft verteld omdat hij bang was toe te geven dat zijn vader lid was geweest van de taliban en dat dit afbreuk zou doen aan zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker betoogt dat verweerder niet betwist dat hij precieze gegevens kan verstrekken over zijn dorp en de plaats waar hij heeft gewoond, hetgeen lijkt te bevestigen

dat hij de waarheid spreekt over zijn herkomst in Afghanistan vóór zijn vertrek in 2016. Hij wijst erop dat hij nog steeds geen nieuws van zijn vader heeft. Verzoeker meent dat de situatie nu naar verluidt slechter is en dat de Taliban naar het huis van zijn moeder zijn gekomen om te vragen waar hij en zijn vader waren. Verder zet hij op omvattende wijze de subsidiaire beschermingsstatus zoals vervat in artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet uiteen.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. In het verzoekschrift wordt er gewezen op volgende inventaris der stukken:

a) UNDP, "Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, averting a basic needs crisis", 2021 (hierboven: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022), <https://www.undp.org/library/afghanistan-socio-economic-outlook2021-2022-averting-basic-needs-crisis>

b) WHO, "Afghanistan emergency situation report", 23 december 2021, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Afghanistan-SitRep-_23_Dec-2021.pdf

c) Human Rights Watch, "Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis questions and answers on human costs of sanctions, banking restrictions", 1 maart 2022, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Afghanistan_%20Economic%20Roots%20of%20the%20Humanitarian%20Crisis.pdf

d) World Food Programme, "Afghanistan 'situation report'", 2 maart 2022, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AFG%20External%20Sitrep_02.03.2022_REVIEW ED.pdf

e) IFRC, "Revised Emergency Appeal, Afghanistan/drought", 10 april 2021, [file:///C:/Users/user/Downloads/MDRAF007ea1%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/user/Downloads/MDRAF007ea1%20(1).pdf)

f) United Nations Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan – report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", forty-sixth session, 4 maart 2022 (hierboven: A/HRC/49/24), https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/EN_51.pdf

g) Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Forcibly Evict Minority Shia Hazaras, former civil servants targets of collective punishment, landgrabbing", 22 oktober 2021, <https://www.hrw.org/news/2021/10/22/afghanistan-taliban-forcibly-evictminority-shia>

h) Nansen, Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>

i) UNOCHA, Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022), 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022>

j) OHCHR, Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-highcommissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>

k) World Food Programme (WFP), 'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spellshunger-afghanistan-0>

l) World Food Programme (WFP), Afghanistan Emergency, beschikbaar op: https://www.wfp.org/emergencies/afghanistanemergency?_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870

m) World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook, 2022, beschikbaar op: <https://doi.org/10.4060/cb8376en>

n) EASO, COI Query Response Afghanistan, 2 september 2020, beschikbaar op: https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf

o) United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarovdeputy-special-representative-secretary-general-resident>

p) EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms, December 2017, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>

- q) U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf
- r) ACLED, *Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February*, 17 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/17/regionaloverview-south-asia-and-afghanistan-5-11-february-2022/>
- s) ACLED, *Regional Overview: South Asia and Afghanistan*, 3 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/03/regional-overview-southasia-and-afghanistan-22-28-january-2022>
- t) OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*, 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf
- u) Asylos, *Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees"*, augustus 2017, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/strategic-research/afghanistan>
- v) Human Rights Watch, *Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis*, 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>
- w) UN News, *Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans*, 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107132>
- x) UN News, *Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever*, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>
- y) Reuters, *U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations*, 4 februari 2022, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asiapacific/us-faces-snags-bid-speed-up-at-risk-afghan-evacuations-2022-02-04/>
- z) Reuters, *Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency*, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asiapacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>
- aa) Jurist, *Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*, 13 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.jurist.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-taliban-ignorereal-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>
- bb) Le Parisien, *Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables*, 15 september 2021, beschikbaar op: <https://www.leparisien.fr/international/afghanistan-123-millions-de-dollars-retrouves-chez-d-anciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZUQBHNPFVO3ZICH7BSWU.php>
- cc) Le Monde, *Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »*, 7 januari 2022, beschikbaar op: https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aidehumanitaire_6108594_3210.html
- dd) La Libre, *Les Afghans aussi méritent notre aide*, 23 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussimeritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>
- ee) NPR, *Parents selling children shows desperation in Afghanistan*, 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-childrenshows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>
- ff) The Conversation, *Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie*, 8 februari 2022, beschikbaar op: <https://theconversation.com/famine-en-afghanistanla-grande-hypocrisie-17556>
- gg) Le Courrier, *Famine afghane: la grande hypocrisie*, 27 februari 2022, beschikbaar op: <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grandehypocrisie/>
- hh) Swissinfo, *Taliban bars government employees without beards from work*, 28 maart 2022, <https://www.swissinfo.ch/eng/taliban-bars-governmentemployees-without-beards-from-work/47469902>
- ii) UNCHR, *GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN*, februari 2022, <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>
- jj) Le Monde, *Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan*, 24 oktober 2021, beschikbaar op: <https://www.youtube.com/watch?v=ZCUr1A1cV6A>
- kk) EU Migration Law, *« The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan »*, 11 oktober 2021, by Dr Christel Querton, Wallscourt Fellow in Law at the University of the West of England, RLI Research Affiliate and door tenant at Lamb Building, <https://eumigrationlawblog.eu/the-armed-conflict-in-afghanistanand-forcible-displacement>

2.2.2. Op 19 september 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.2.3. Verzoeker brengt op 25 september 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- beslissing van Fedasil aangaande "*suppression du lieu obligatoire d'inscription (code 207)*" van 23 november 2022;
- loonbrieven en loonbewijzen van het jaar 2023 en 2022.

2.2.4. Verzoeker brengt op 29 september 2023, dit na sluiting der debatten, aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waaraan loonbrieven en loonbewijzen van het jaar 2023 en 2022 worden toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde gerekruteerd te worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas. Zo wordt erop gewezen dat:

i) er vooreerst opgemerkt moet worden dat uit de informatie waarover verweerder beschikt, blijkt dat verzoeker op 23 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk indiende. De vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden hem geweigerd, waarna hij hiertegen beroep aantekende bij de Franse nationale rechtbank voor asiel. Verzoekers beroep werd op 3 december 2020 verworpen. De Franse autoriteiten oordeelden dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico op persoonlijke vervolging zou lopen, aangezien zijn vluchttredenen ongegrond en weinig geloofwaardig werden bevonden. Bovendien werd een terugkeer naar verzoekers regio van herkomst of Kabul, wegens de daar beperkte prevalentie van willekeurig geweld, als mogelijk beschouwd. Na inzage van verzoekers dossier in Frankrijk konden er in vergelijking met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België, noemenswaardige tegenstrijdigheden worden vastgesteld met betrekking tot zijn identiteit, herkomst en asielrelaas.

ii) er in het licht van het voorgaande aangestipt moet worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure om internationale bescherming zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over zijn verzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan kan er ontegensprekelijk worden vastgesteld dat verzoeker nalaat een duidelijk zicht te geven op zijn identiteit en herkomst. Zo kunnen er tal van vragen gesteld worden bij de verklaringen omtrent zijn leeftijd die verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verzoeker verklaarde vijftientwintig jaar oud te zijn, zoals volgens hem ook uit zijn taskara kan afgeleid worden. Echter lijkt verzoeker zelf niet goed op de hoogte te zijn van de gegevens die op zijn taskara staan, aangezien verzoeker volgens zijn taskara dertien jaar was in 1394 (gregoriaanse kalender: maart 2015-maart 2016) en momenteel dus ongeveer twintig jaar oud zou zijn. Hiermee geconfronteerd trachtte verzoeker dit te verklaren door te stellen dat hij zijn taskara liet lezen door een vriend, aangezien hij, omwille van het feit dat hij ongeschoold is, hier zelf niet toe in staat is. Een dergelijke verklaring verschoont echter niet de noemenswaardige discrepantie tussen de leeftijd die verzoeker opgeeft en deze die uit zijn taskara kan afgeleid worden. Bovendien dient er in het kader hiervan verwezen te worden naar de leeftijd die verzoeker heeft opgegeven tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. Tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd verzoeker beschouwd te zijn geboren op 7 juli 1993 en tijdens zijn persoonlijk onderhoud in Frankrijk gaf hij zelf aan geboren te zijn op 27 juni 1995. Hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat er enige verwarring bestond in Frankrijk over zijn leeftijd, dient er desalniettemin op gewezen te worden dat de vergissing omtrent verzoekers leeftijd werd opgemerkt en op zijn vraag werd gewijzigd naar 27 juni 1995. Wat er ook van zij, beide data stemmen allerm minst overeen met de leeftijd die verzoeker zelf noch zijn taskara vooropstelt in België.

iii) er verder dient te worden vastgesteld dat de kans dat verzoekers taskara een authentiek document uitmaakt en bijgevolg een representatie vormt van zijn identiteit, zeer klein is. In het kader hiervan hoeft er niet alleen gewezen te worden op het feit dat allerhande Afghaanse documenten wegens 's lands corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, waardoor dergelijke stukken an sich reeds weinig bewijswaarde hebben, maar ook op het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn taskara vanuit Afghanistan door zijn oom van moederszijde naar België werd verstuurd en hij in België hiervan een kopie liet maken. Dit terwijl er zeer duidelijk uit verzoekers dossier in Frankrijk blijkt dat hij daar ter staving van zijn identiteit ook een kopie van zijn taskara had voorgelegd. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker bovendien letterlijk dat hij naast een doktersattest geen documenten, en meer specifiek geen taskara, had voorgelegd in Frankrijk. Hoewel het niet duidelijk is of verzoeker in België en Frankrijk dezelfde taskara heeft voorgelegd, is dit echter uiterst twijfelachtig omwille van de uiteenlopende leeftijden en plaatsen van herkomst die in België en in Frankrijk werden genoteerd, alsook

omwille van zijn tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet in het bezit zijn van zijn taskara. Met zowel verzoekers verklaringen over zijn leeftijd als met de identiteit die zijn taskara aan hem toeschrijft kan er bijgevolg al geen rekening gehouden worden.

iv) tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS hij grotendeels een correcte omschrijving wist te geven van de dorpen die zijn dorp, Qour Ghal, omringen, alsook van de weg naar de markt, Tamir Bazar, gelegen in het centrum van zijn district Tagab. Op basis hiervan zou verzoekers woonplaats in eerste instantie als behoorlijk aannemelijk beschouwd kunnen worden. Echter verliezen deze verklaringen alle geloofwaardigheid eens vergeleken met de woonplaats die verzoeker in Frankrijk vooropstelde. Zo gaf hij in Frankrijk aan dat hij in het dorp genaamd Shokhi in het district Mahmoud-e-Raqy in de provincie Kapisa geboren en getogen is. In Frankrijk werd er geloof gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn woonplaats. Zo werd de kennis van verzoekers geografische omgeving als concreet en tastbaar omschreven door de Franse autoriteiten. Hoewel verzoeker zowel in Frankrijk als in België verklaarde afkomstig te zijn van de Afghaanse provincie Kapisa, dient erop gewezen te worden dat beide districten waaruit hij pretendeert afkomstig te zijn niet eens aan elkaar grenzen en enige verwarring over zijn dorp met zekerheid uitgesloten kan worden. Daar waar er geen aanleiding is om te twifelen aan verzoekers Afghaanse nationaliteit, geeft hij op deze wijze allerm minst zicht op zijn herkomst. Naar aanleiding van voornoemde elementen heeft het er dan ook alle schijn van weg dat verzoeker verweerder liever geen zicht wenst te geven op wie hij is en waar hij vandaan komt, waardoor zijn geloofwaardigheid in het gedrang komt.

v) wat betreft verzoekers vluchtrelaas benadrukt moet worden dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk een volledig ander relaas vooropstelde. Hoewel hij in Frankrijk ook aangaf dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest om gedood te worden door de taliban, kwam de vrees die hij daar opwierp voort uit de bewering dat hij de taliban had betrapt op het plaatsen van een bom onder een brug dichtbij zijn huis. Nadat verzoeker de taliban hierop aansprak en nadien ervoor zorgde dat de dorpsouderen de bom onschadelijk maakten en de overheid de bom kwam ophalen, lieten de taliban bij zijn vader het bericht achter dat hij zich moest aanmelden bij hen voor executie. De discrepantie tussen de redenen waarom verzoeker Afghanistan ontvluchtte die hij in België en Frankrijk opgaf, is tekenend voor zijn gebrek aan oprechtheid en bevestigt het op zichzelf reeds zeer ongeloofwaardig karakter van het vluchtrelaas dat hij in België presenteerde.

vi) in het kader van verzoekers vluchtrelaas in België de bewering dat zijn vader lid was van de taliban en besloot om een punt te zetten achter zijn lidmaatschap, volgens verzoeker aan de basis ligt van zijn vrees voor de taliban. Dit is op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk, gezien verzoeker in Frankrijk aangaf dat zijn vader als landbouwer werkte en zich nog steeds in deze hoedanigheid in het dorp Shokhi vertoeft, dat verzoeker in Frankrijk opgaf als diens woonplaats in Afghanistan. Dit terzijde gelaten, wist verzoeker bovendien op geen enkele wijze zijn vaders voormalig lidmaatschap bij de taliban hard te maken. Eens hiernaar gevraagd tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS, kon hij hier bitter weinig over prijsgeven. Verzoeker gaf wel aan dat zijn vader in het begin trots was om lid te zijn van de taliban en dat dit zijn manier was om de 'Jihad' te vervullen. Echter is het in het licht hiervan opmerkelijk dat verzoeker verder niets wist over hoe zijn vader in aanraking kwam met de taliban, noch over het werk dat hij met volle overtuiging deed voor hen. Verzoeker verklaarde dat zijn vader hierover niet met hem sprak en dat hij ook niet wilde dat verzoeker zelf ooit de rangen van de taliban zou vervoegen. Tot zover de fierheid van verzoekers vader om deel uit te maken van deze gewapende groepering. Verzoeker trachtte daarnaast het lidmaatschap van zijn vader te staven aan de hand van enkele foto's waarop zijn vader onder meer staat met een geweer en met enkele andere leden van de taliban waarmee hij bevriend was. Verzoeker heeft zelf echter geen foto's samen met zijn vader, noch een identiteitsbewijs van hem, waardoor hij zelfs geen begin van bewijs heeft dat de persoon op de foto's effectief zijn vader is. Bovendien kan er uit de voorgelegde foto's evenmin afgeleid worden of de personen op de foto's effectief leden zijn van de taliban. Bijgevolg vormen deze foto's geen bijdrage tot staving van verzoekers relaas. Verzoeker geeft daarnaast aan dat de taliban zich bij het vertrek van zijn vader bedreigd zouden voelen door de informatie waarover zijn vader zou beschikken. Desalniettemin kon verzoeker niets zeggen over zijn positie bij de taliban en geeft hij enkel aan dat zijn vader een geweer droeg. Niets in verzoekers verklaringen wijst er dan ook op dat zijn vader een hogere positie bekleedde binnen de taliban op basis waarvan hij effectief op de hoogte zou kunnen zijn geweest van plannen van de taliban die het daglicht nooit zouden mogen zien. Voorts kan verzoeker de vrienden van zijn vader bij de taliban niet bij naam noemen. Dit ondanks het feit dat verzoeker er foto's van heeft, zij bij verzoekers thuis op bezoek kwamen en zijn vader geen lid meer wilde zijn van de taliban omwille van het verlies van enkele van deze vrienden tijdens een gevecht. Over dit laatstgenoemde specifieke gevecht wist verzoeker überhaupt geen concrete informatie te geven. Naast de bewering dat het een gevecht met de overheid zou zijn geweest, wist hij niet waar dit gevecht plaatsvond en wie hierbij omkwam. Dit is opmerkelijk gezien de dermate ingrijpende gevolgen van de beslissing die verzoekers vader hierna nam. Dit gezegd zijnde, wist verzoeker echter wel dat de naam van de talibancommandant van zijn vader 'R.' was. Hoewel verzoeker wist te vertellen

dat hij vandaag de dag een heel hoge functie bekleedt in het district Tagab, wist hij opvallend genoeg niet deze functie te specificeren. Ondanks de belangrijke positie die hij bij de taliban volgens verzoeker heeft werd er in de beschikbare landeninformatie bovendien niets teruggevonden over hem. Daar waar verzoeker het lidmaatschap van zijn vader bij de taliban aan de hand van zijn weinig gedetailleerde en vage verklaringen alles behalve aannemelijk kon maken, kunnen zijn verklaringen hieromtrent als volledig frauduleus aangemerkt worden wanneer zijn verklaring van in Frankrijk (zie supra) in rekening wordt gebracht.

vii) uit het feit dat het profiel van verzoekers vader als voormalig lid van de taliban als volledig frauduleus bestempeld kan worden, volgt dat ook de dreigementen die de taliban volgens verzoeker tegenover hem en zijn vader hebben geuit, grondslag missen en aldus verworpen moeten worden. Dit gezien verzoeker verklaarde dat het vertrek van zijn vader bij de taliban aanleiding gaf voor de taliban om hem op gedwongen wijze te rekruteren indien zijn vader zich niet opnieuw bij hen voegde. Verzoekers relaas in Frankrijk in het achterhoofd houdende (zie supra), is het van wezenlijk belang om nogmaals expliciet te onderstrepen dat deze dreigementen van de taliban die verzoeker kenbaar maakte in België, zowel ten aanzien van hem als ten aanzien van zijn vader waren en hebben geleid tot een gezamenlijke vlucht uit Afghanistan. In het licht hiervan, alsook in het licht van de geloofwaardigheid van deze dreigementen aan sich, is het uiterst onvoorstelbaar dat verzoeker ondanks het gevaar dat ook zijn vader zou lopen hierover niets prijs gaf tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. Zoals reeds in de voorgaande paragraaf werd te kennen gegeven, gaf verzoeker bij de Franse autoriteiten aan dat zijn vader landbouwer was, nog steeds is en in het dorp Shokhi woont. Indien er effectief iets van deze dreigementen aan zou zijn, is het zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker deze niet reeds zou hebben vermeld in Frankrijk om de draagwijdte van zijn vrees en zijn nood aan bescherming, alsook deze van zijn vader, aan te geven. Hoewel op basis van voornoemde elementen de dreigementen van de taliban reeds volledig als ongeloofwaardig afgedaan kunnen worden, dient er voorts op gewezen te worden dat ook verzoekers verklaringen omtrent de omstandigheden waarin de dreigementen zich voordeden zijn vrees niet aannemelijk konden maken. Zo zijn verzoekers verklaringen hieromtrent uiterst vaag en incoherent. Ter illustratie gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS vooreerst aan dat zijn vader na thuiskomst niet naar buiten ging en dat niemand wist dat hij thuis was. Echter gaf verzoeker wel aan dat de talibanvrienden thuis op bezoek kwamen bij zijn vader, dat ze 's nachts samen thee dronken en dat zijn vader op dat moment ook aangaf afstand te willen doen van zijn lidmaatschap bij de taliban. Het is dan ook uiterst bizar dat uitgerekend de taliban juist wel op de hoogte was van de verblijfplaats van verzoekers vader. Hierop voortbouwend is het dan ook bevreemdend dat talibancommandant R. vervolgens bij zijn bezoek aan verzoekers huis niet volhard heeft in zijn zoektocht naar zijn vader, wetende dat deze zich thuis schuilhield. Betreffende het bezoek van R. bij verzoekers thuis gaf hij ook aan dat hij vergezeld was door andere leden van de taliban, waaronder enkele vrienden van zijn vader. Desalniettemin verklaarde verzoeker tegelijkertijd dat hij tijdens het bezoek van de taliban enkel de naam R. hoorde en dat hij de andere talibanleden, waaronder de vrienden van zijn vader, niet herkende omdat het nacht was en ze gemaskerd waren. Vervolgens verklaarde verzoeker echter dat enkel R. en de vrienden van zijn vader geen masker droegen. Het is zeer moeilijk om een lijn te trekken in dergelijke inconsistente verklaringen. Het feit dat verzoeker zijn verklaringen gedurende zijn persoonlijk onderhoud van de ene op de andere vraag bijstelde, draagt bij aan het reeds vastgestelde fraudeleuze karakter van zijn geuite vrees. Voorts werd het dreigement van de taliban, dat stelt dat als zijn vader of verzoeker zelf zich niet zou aandienen bij de taliban zijn familie in de problemen zou komen, voor zijn vertrek door talibancommandant R. enkel eenmalig bij zijn oom geuit. Het gewicht dat aan dit dreigement wordt toegemeten, lijkt niet in overeenstemming te zijn met de wijze waarop het werd geuit. Dergelijke redenering kan doorgetrokken worden naar verzoekers verklaringen over de wijze waarop de taliban zijn familie hebben benaderd na het vertrek van verzoeker en zijn vader. Zo geeft verzoeker aan dat de taliban vanaf zijn vertrek uit Afghanistan eind 2015 tot op de dag van vandaag nog steeds naar verzoeker en zijn vader komen vragen. Doch zou verzoekers jongere broer geen problemen ondervinden met de taliban omwille van zijn leeftijd en worden verzoekers jongere zus en moeder met rust gelaten. Bovendien geeft verzoeker aan dat er na de machtsovername van de taliban niets voor zijn familie is veranderd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dan ook allerm minst dat zijn familie in de problemen is gekomen omwille van het niet nakomen van de eisen die de taliban aan verzoeker en zijn vader vooropstelde. Bovendien kan gezien de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, mede door de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk en België, de bewering dat de taliban nog steeds naar verzoeker en zijn vader komen vragen hoe dan ook als ongeloofwaardig beschouwd worden.

viii) elk verzoek om internationale bescherming als opzichzelfstaand dient te worden beoordeeld en aldus rekening moet worden gehouden met de mogelijke vrijgave van verzoekers werkelijke identiteit, herkomst en vluchtrelaas hier in België, er desalniettemin ten derde op gewezen dient te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op verschillende momenten de mogelijkheid heeft

gekrege om de discrepantie tussen de verklaringen die hij in België en deze die hij in Frankrijk gaf, op te biechten en recht te zetten. Verzoeker heeft dit echter nagelaten ondanks het feit dat hij er expliciet werd op gewezen dat het CGVS mogelijks een kopie van zijn Franse asioldossier zou bekomen en dat het in zijn eigen belang is om transparant te zijn met betrekking tot de verklaringen die hij in Frankrijk aflegde. Verzoeker gaf wel aan dat hij soms onvoldoende tijd kreeg van de tolk in Frankrijk. Dit verschoont echter niet de tegenstrijdige informatie die verzoeker met de Belgische en Franse asielinstanties deelde. Bovendien dient voor wat betreft de verklaring die hij gaf in Frankrijk te worden opgemerkt dat enige misinterpretatie van de tolk in Frankrijk van de tafel geveegd moet worden, gezien er duidelijk uit het dossier blijkt dat hij de tolk goed kon verstaan. Bovendien werd er geen melding gemaakt van eventuele obstakels die het goede verloop van zijn persoonlijk onderhoud in Frankrijk zouden hebben beïnvloed.

ix) verzoeker daarnaast aanhaalde dat hij bij terugkeer vreest te worden gefolterd door de taliban. Zo zou hij hebben vernomen dat zowel leden van de voormalige Afghaanse overheid als voormalige taliban-leden, gefolterd worden door de taliban. In het kader hiervan dient erop gewezen te worden dat verzoeker in de eerste plaats zelf geen lid was van de voormalige Afghaanse overheid noch van de taliban, dus dat deze vrees niet relevant is voor hem. Eens gevraagd naar hoe hij weet heeft van dergelijke folterpraktijken, gaf hij daarenboven aan dit van een aantal mensen, waaronder zijn moeder, te hebben gehoord. Verder weet verzoeker hierover niets te specificeren. Op deze manier weet verzoeker deze aantijging allerminst op afdoende wijze hard te maken.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De motieven zoals hierboven uiteengezet vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen in België doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Wat betreft verzoekers betoog dat verweerder niet betwist dat hij precieze gegevens kan verstrekken over zijn dorp en de plaats waar hij gewoond heeft, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan de concrete motieven in dit verband waaruit blijkt dat verweerder, ondanks de precieze verklaringen van verzoeker aangaande het dorp Quor Gham, verzoekers voorgehouden herkomst niet aanneemt. Verzoeker brengt geen dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven omstandige bevindingen hieromtrent.

Inzake verzoekers vrees voor een gedwongen rekrutering door de taliban wijst de Raad erop dat uit de meer recente landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota bijgebracht werd, er gewezen wordt op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en die overigens geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd zodat niet uitgesloten kan worden dat hij bij zijn vertrek reeds meerderjarig was, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad meent tot slot dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande motieven omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen

gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghansen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghansen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghansen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaan of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is doch uit de loutere verwijzing naar algemene informatie, het feit dat hij Afghanistan meer dan acht jaar geleden verliet om naar Europa te komen en de stelling dat hij tegelijkertijd Nederlands leert spreken, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker wijst op zijn tewerkstelling in België, het gegeven dat hij Frans kan spreken en middels zijn aanvullende nota van 25 september 2023 loonbewijzen bijbrengt alsook een beslissing van Fedasil waaruit blijkt dat hij het opvangcentrum dient te verlaten wegens voldoende inkomsten, merkt de Raad op dat deze elementen lovenswaardig zijn maar nog niet maken dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. *In casu* kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad voegt hieraan toe dat verzoeker, die geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd, volgens de in België opgegeven geboortedatum van 2001 tot ongeveer minstens zijn 15 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij velden bewerkte en volgens zijn verklaringen zijn vader voor vier à vijf jaar lid was van de taliban, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (Verklaring DVZ van 11 februari 2021, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 9). Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat minstens zijn moeder, broer, zus, maternale oom, zeven maternale tantes en paternale tante nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 11 februari 2021, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 10- 11). Daarenboven verklaarde verzoeker nog éénmaal per maand contact te hebben met zijn maternale oom en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud zijn familie ongeveer twee weken geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 11). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt dat de islam (soenniet) zijn religie is (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 4- 5).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Waar verzoeker middels een aanvullende nota van 29 september 2023 nogmaals verschillende loonbewijzen bijbrengt, moet de Raad er vooreerst op wijzen dat de debatten reeds gesloten werden op 25 september 2023 en nieuwe elementen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid slechts tot aan de sluiting der debatten per aanvullende nota kunnen worden neergelegd. Volledigheidshalve benadrukt de Raad evenwel dat er reeds rekening werd gehouden met verzoekers tewerkstelling en de reeds eerder bijgebrachte loonbewijzen zodat deze elementen geen ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststellingen en de heropening van de debatten zich in casu niet opdringt.

2.3.4.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broer, zus, maternale oom, zeven maternale tantes en paternale tante nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 11 februari 2021, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 10- 11). Daarenboven verklaarde verzoeker nog éénmaal per maand contact te hebben met zijn maternale oom en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud zijn familie ongeveer twee weken geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 11). Daarnaast wijst de Raad er nog op dat ondanks verzoekers betoog dat zijn familie niet genoeg geld heeft om te overleven en hij geld opstuurt, verzoeker verklaarde dat het huis waarin zijn familie woont hun eigendom is, zij gronden bezitten waarvan zij op heden nog inkomsten verwerven en daarnaast ook geholpen worden door zijn maternale oom (persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 9– 10).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit op zich niet wordt getwijfeld. Hoger is echter reeds komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden herkomststregio geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal, ging op grond van de vaststelling dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet ter discussie staat evenwel over tot een analyse van de veiligheidssituatie aldaar, die door de Raad wordt bijgetreden omwille van volgende vaststellingen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband nu hij zelfs nalaat duidelijkheid te verschaffen over zijn werkelijke regio van herkomst.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen

precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU